

[Glistrup]

Så lykkedes det som sædvanlig hr. Bernhard Baunsgaard at modsige sig selv inden for den korte bemærkning, han havde. Han startede med at sige, folketinget selvfølgelig skal tage stilling til alle de mange forskellige ting, der dukker op i samfundet, og på den anden side skal vi have enkle og klare regler. De to ting er altså bare aldeles uforenelige, fordi de enkle og klare regler er fastsat ud fra en forestillingsverden, der ikke svarer til, hvad der sker rundt omkring. Jeg ved ikke, om hr. Bernhard Baunsgaard mener, når han siger, vi skal følge med i alt, hvad der sker i samfundet, at vi her fra folketingets side skal have et spionkorps på linje med PET og FET, der skal rende rundt og følge med i, hvad der sker dag og nat overalt til vands, til lands og i luften inden for samfundsvirket, for vi må gøre os klart, at alt er skattemæssigt relevant, når man skal opgøre folks nettoindkomst til syvende og sidst; derfor skal vi vide alt, se alt, kunne alt, disponere efter alt og opnå enighed om alt i folketinget meget, meget hurtigt, hvis der på forhånd skulle ligge klare og faste regler for alle de titusinder af uforudselige tilfælde, som opstår. Derfor kan det simpelt hen ikke hænge sammen, det, hr. Bernhard Baunsgaard siger om faste regler på den ene side og altdækkende regler på den anden side. Det dutter ikke.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg tror, det er Piet Hein, der har skrevet sådan et godt lille Gruk, der meget klart illustrerer det, som hr. Glistrup nu er ude på: At dutte folk en mening på, hvis vanvid alle kan forstå. Det er sådan et probat trick. Må jeg gentage, hvad jeg sagde. Der skal enkle og klare regler til, byggende på principper, og så bliver det folketingets opgave at følge samfundsudviklingen og lave disse klare og enkle regler om, når de ikke mere passer til samfundet, men ikke før. Ind imellem, hvad jeg også sagde før, vil der ske dette, at den enkelte skatteborger i nogle tilfælde bliver behandlet hårdere, altså kommer til at betale en højere procentdel i skat end i dag, fordi vi bygger på skønnet, men dette skøn har overlevet sig selv, det er endt i det kaos, som dansk skattelovgivning i realiteten er.

(Kort bemærkning).

Anders Poulsen (V):

Nu er vi jo inde på et område, hvor hr. Glistrup efter min mening totalt misforstår og overspiller situationen, idet hr. Glistrup stiller spørgsmålet: skal vi da have opbygget et apparat, som står til rådighed for den enkelte borger, der er lige så stort som det forvaltningsapparat, samfundet har, for at opnå denne ligestilling? Nej, selvfølgelig skal vi ikke det, og det er netop det, der ligger i selve forvaltningsretten, i selve forfatningen. Det er jo netop det princip, der skal komme til udfoldelse, når man behandler den enkelte borger, når samfundssystemet sidder over for den enkelte borger, altså hensyntagen til den svage part, og det illustrerer i øvrigt også helt udmærket, at såvel ministerens som hr. Tastesens synspunkt om denne kollektive retfærdighed er farligt, uhyggeligt farligt, for den smider det pågældende princip til side, den er det modsatte af ligestilling. Den er måske så også det modsatte af det, såvel ministeren som hr. Tastesen ønsker med den, men den medfører pr. automatik en profiskal holdning i det forvaltningsapparat, som netop skal varetage den svage parts interesser i dette spil. Deri består hele forskellen, og hvis man følger forvaltningsretten, forfatningsretten, er der såmænd slet ikke noget vanskeligt i at opnå den ligestilling.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Jeg må desværre beklage over for hr. Anders Poulsen, at det er menneskeligt meget vanskeligt at opnå de resultater, for folk, der bliver eksperter og specialister på et eller andet område, bliver enøjede og rasende, og det gælder på alle mulige felter. Men jeg skal da gerne trøste hr. Anders Poulsen med, at det bestemt ikke var mit ønske eller mit forslag, at vi skulle opbygge denne nye mastodont, denne ligeværdige antiskatteforvaltning, for at udtrykke det på den måde. Jeg forsøgte bare at gøre det klart, at det, som hr. Bernhard Baunsgaard fremførte som sit store og faste princip, ledte ud i det rene nonsens også på dette område, og så kan hr. Bernhard Baunsgaard med mig dele en vældig respekt for Piet Heins intelligens og kløgt, men vi må bare gøre os klart, at moderne skatteforvaltning kræver langt, langt større indblik, intelligens, fantasi og visioner